

Sygn. VUa 22/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Łapińska

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku H. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawcy H. S. (1) od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 kwietnia 2014r. sygn. IV U 59/14

zmienia zaskarżony wyrok i przyznaje wnioskodawcy H. S. (1) prawo do zasiłku chorobowego od dnia 24 stycznia 2014 roku do dnia 28 stycznia 2014 roku.

Sygn. akt V Ua 22/14

UZASADNIENIE

ZUS (...) w R., decyzją z dnia 29 stycznia 2014 roku, sygn.(...)/ (...), odmówił H. S. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 stycznia 2014 roku do 29 stycznia 2014 roku. W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż H. S. został wezwany na badania kontrolne na dzień 23 stycznia 2014 roku. Na badania te nie stawił się, dlatego zaświadczenie lekarskie utraciło ważność od dnia następnego po terminie badań.

Od decyzji tej odwołał się H. S. podnosząc, iż wezwanie na badanie otrzymał w dniu 29 stycznia 2014 roku i tego samego dnia powiadomił ZUS, że nie mógł stawić się na badania w dniu 23 stycznia 2014 roku, albowiem przesyłkę odebrał dopiero w dniu 29 stycznia 2014 roku.

ZUS nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2014 roku, sygn. akt IVU 59/14, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie H. S. (1).

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

H. S. (1) miał wystawione zwolnienie lekarskie na okres od 25 grudnia 2013 roku do 28 stycznia 2014 roku.

ZUS wezwał wnioskodawcę na badania kontrolne na dzień 23 stycznia 2014 roku. Wezwanie zostało wysłane przez organ rentowy w dniu 15 stycznia 2014 roku. Wezwanie to było awizowane pierwszy raz w dniu 16 stycznia 2014 roku, zaś drugi raz w dniu 24 stycznia 2014 roku. H. S. wezwanie odebrał w dniu 29 stycznia 2014 roku.

H. S. mieszka w domu-bliźniaku. Skrzynka na listy jest założona przy furtce. Dopiero w dniu 29 stycznia 2014 roku wnioskodawca sprawdził skrzynkę na listy i odebrał awizowaną przesyłkę.

Sąd Rejonowy ocenił, że procedura ustalona dla wykonywania czynności przez ZUS nie została naruszona. Dalej Sąd Rejonowy podniósł, iż ZUS swe działania prowadzi na podstawie procedury administracyjnej i zgodnie z art. 42 i nast. K.p.a., pisma i wezwania doręcza się stronie, a w przypadku niemożności doręczenia pozostawia się je na okres 14 dni w placówce pocztowej. Zgodnie z art. 92 kpa wezwanie winno być doręczone na 7 dni przed terminem rozprawy. Te terminy stosuje się do innych czynności przeprowadzanych w postępowaniu administracyjnym.

Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, iż wezwanie dla wnioskodawcy było dwukrotnie awizowane i dopiero po drugim awizie wnioskodawca odebrał wezwanie, jednak miało to miejsce w dniu 29 stycznia 2014 roku, podczas gdy termin badania był wyznaczony na dzień 23 stycznia 2014 roku.

Jak wynika zatem z ustaleń Sądu I instancji wezwanie zostało wysłane 8 dni przed datą badania, a tym samym w chwili jego wysyłania organ rentowy nie naruszył normy procedury administracyjnej. Zdaniem Sądu Rejonowego, organ rentowy wysłał wezwanie w takim terminie, że mogło ono być odebrane najwcześniej w dniu 16 stycznia 2014 roku, a więc 7 dni przed datą badania.

Sąd Rejonowy wskazał nadto, że to na wnioskodawcy ciążyą konsekwencje niestawienia się na badania kontrolne do lekarza orzecznika ZUS.

Zgodnie z przywołanym przez Sąd I instancji art.59 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. nr 159 z 2014r.), ZUS ma prawo kontrolować prawidłowość orzekania o niezdolności do pracy i w tym celu wzywa ubezpieczonego na badania, na które ubezpieczony ma obowiązek stawienia się (ust.2 i 5), a myśl art.59 ust.6: zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następnego po dacie wyznaczonej przez ZUS na badanie”.

Tym samym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że zasadnie organ rentowy uznał, iż niestawienie się przez wnioskodawcę na badanie skutkuje utratą ważności zaświadczenia lekarskiego, a tym samym H. S. nie ma prawa do zasiłku chorobowego od dnia 24 stycznia 2014 roku i dlatego odwołanie jako niezasadne oddalił.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją wnioskodawca H. S. (1) podnosząc następujące zarzuty:

1. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności nieustalenia przez Sąd Rejonowy, czy ubezpieczony mógł odebrać awizo przez 29 stycznia 2014 roku;
2. naruszenie przepisów art. 5 k.c. poprzez arbitralne przyjęcie przez Sąd, że ubezpieczony miał obowiązek odebrać pierwsze avizo.

W oparciu o powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o : „ uchylenie przedmiotowego wyroku i przyznanie prawa do całego zasiłku chorobowego”.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

apelacja ubezpieczonego jest uzasadniona i jako taka skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Przedstawione przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, dlatego też Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i przyjmuje za własne, choć niewątpliwie Sąd I instancji dokonał ich błędnej oceny. Oczywiście ma rację Sąd Rejonowy, iż zgodnie z treścią przepisu art.59 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. nr 159 z 2014r.), ZUS ma prawo kontrolować prawidłowość orzekania o niezdolności do pracy i w tym celu wzywa ubezpieczonego na badania, na które ubezpieczony ma obowiązek stawienia się (ust.2 i 5). Zasadne jest także powołanie się przez Sąd I instancji na obowiązek stosowania przez organ rentowy przepisów ustawy dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2013.267 j.t.) w zakresie doręczeń. Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z treścią art. 42. § 1. tejże ustawy pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. W razie jednak niemożności doręczenia pisma w powyższy sposób

1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego;

2) pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) - w przypadku doręczania pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ.

§ 2. Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata.

§ 3. W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia.

§ 4. **Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy.** Aby więc uznać prawidłowość doręczenia w trybie art. 44 k.p.a. konieczne jest prawidłowe dokonanie wszystkich czynności przewidzianych w tym przepisie, tzn. pozostawienie w oddawczej skrzynce pocztowej adresata zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej wraz z informacją o możliwości jej odbioru w terminie 7 dni licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia, w przypadku niepodjęcia w powyższym terminie przesyłki - pozostawienie powtórnego zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty pierwszego zawiadomienia. Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia 14-dniowego okresu awizowania, a pismo pozostawia się w aktach sprawy. Aby więc mówić o prawidłowym (skutecznym) doręczeniu zastępczym dokonany w trybie art. 44 k.p.a., muszą zostać spełnione wszystkie powyższe warunki. W razie niedopełnienia jednej z tych czynności przez operatora pocztowego niemożliwe jest stwierdzenie, że doręczenie zostało dokonane prawidłowo (tak postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2015 r., II GSK 2893/14 LEX nr 1624414)

Odnosząc powyższe uregulowania do poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych stwierdzić należy, iż można byłoby uznać przesyłkę za doręczoną ubezpieczonemu dopiero **z dniem 31 stycznia 2014 roku**, a więc siedem dni po ustalonym przez organ rentowy terminie badania. W tej sytuacji stwierdzić należy, iż ubezpieczony nie miał możliwości stawienia się na badanie, zaś w żadnym razie nie można czynić mu zarzutu skorzystania z procedury doręczenia, która jest przewidziana przepisami prawa. W przypadku zaś wadliwego doręczenia pisma, brak jest podstaw do przyjęcia domniemania doręczenia i łączenia z wadliwym doręczeniem skutków prawnych, jakie można wywodzić jedynie ze skutecznego doręczenia decyzji stronie.

Dlatego też, mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.